

og derved kommer ind paa en Glidebane, paa gale Veje, faar Lyst til dette Fritidsliv, til at vagabondere, til Skulkeri, Rapseri og mange andre Ting. Uterlighed kommer ogsaa ofte til at spille en stor Rolle, og der er store Fristelser for saadanne Børn. Det vilde kunne undgaas, i det Øjeblik der var Fritidshjem, hvor Børnene kunde gaa hen, naar de forlader Skolen, hvor de Børn, der gaar i Skole om Eftermiddagen, kunde tilbringe Formiddagen og omvendt. Der vilde Børnene kunne være under sikker og god Varetægt og Opsigt, kunne beskæftiges med at læse deres Lektier, med Sløjd, maaske med Havearbejde, passende Leg eller Læsning. Der kunde de tilbringe Tiden, og naar saa Forældrene kom hjem fra Arbejde, mødte Børnene ogsaa. Man bevarede ogsaa her Barnet for Hjemmet, man overskar ikke Baandet mellem Forældre og Børn.

Det samme bliver Tilfældet med Dag-arbejdsskolen. Det er jo ikke nogen ny Institution, den er allerede indført ved Børneloven af 14. April 1905. Men saa vidt mig bekendt har vi kun 3 Dagarbejdsskoler; to findes i København, og en tredje er oprettet for ikke saa længe siden i Esbjerg. Der møder Børnene tidlig om Morgen og er der, til Forældrene vender tilbage fra deres Arbejde; men de Børn, som kommer der, er Børn, som Vægeraadet har taget sig af, som er kommet ind paa gale Veje, Skulkeri, Vagabondering, Rapseri, som har gjort sig skyldige i Uterlighed eller lignende. Det har i mange Tilfælde vist sig, at der, naar disse Børn anbringes paa Dagarbejdsskoler, kan ske et helt Omslag i deres Karakter og Sind; det har vist sig, at mangan Dreng eller Pige med Vagabondlyster møder trofast i Dagarbejdsskolen den ene Dag efter den anden. Det er en Institution, som fortjener at udvikles; naar vi tager os af Børnene paa det Tidspunkt, vil vi senere undgaa at faa dem paa vore Opdragelsesanstalter. Opholdet for en Dreng eller en Pige paa en Opdragelsesanstalt koster mellem 1 200 og 1 400 Kr. om Aaret. Det er altsaa meget kostbart, medens man vilde være i Stand til at hjælpe med meget ringe Midler, naar Hjælpen ydes i rette Tid.

Men vi skal ikke saa meget se Sagen — det gør jeg ikke — fra Samfundets Standpunkt, hvad der betaler sig bedst, men Sagen maa naturligvis først og fremmest ses fra Børnenes og Forældrenes Standpunkt. Naar Baandet mellem Forældre og Børn bliver skaaret over, og Børnene fjernes fra Forældrene, viser det

sig ofte, at man i Hjemmet — selv om det har været dybt nede i social Henseende, Forældrene maaske har levet et meget forargeligt Liv, og Hjemmet i det hele har været et meget daarligt Hjem — føler et forfærdeligt Savn, man kan ikke udholde den Tanke, at Børnene er borte, og mange Gange hænder det, at Forældrene, selv om de selv har henvendt sig til Vægeraadet og sagt: „Tag den Dreng eller Pige, vi magter ikke deres Opdragelse, vi kan ikke styre dem,“ som de gerne siger i deres Anmodning, kommer tilbage 14 Dage efter og siger: „Vi kan ikke udholde det, vi kan ikke leve uden vore Børn, maa vi ikke faa dem tilbage.“ Det viser sig, at noget saadant kan rette et Hjem, og naar Hjemmet har rettet sig, og de Forhold er fjernede, som er Skyld i, at Barnet er taget bort, er det naturligt, at man gør alt muligt, for at Børnene kan komme tilbage til det. Gennem dette Lovforslag tilsigter man at skaffe Midler til Forebyggelse af slige uheldige Forhold, og derfor tillægger jeg det saa uhyre stor Betydning.

Der tiltrænges i høj Grad Forebyggelsesmidler i den offentlige Børneforsorgs Tjeneste. Spørgsmaalet er ikke nyt i dette Ting. Det har været fremdraget adskillige Gange under Finanslovens første Behandling. Jeg har flere Gange talt om denne Sag og paavist, at det var nødvendigt at faa Børneloven af 1905 revideret og i den faa indsat et Kapitel om forebyggende Børneforsorg. Det har ikke kunnet lykkes. Saa kom Sagen frem i Aar ved Finanslovforslagets tredje Behandling, idet der da blev stillet et Ændringsforslag om en Bevilling paa halvtredie Hundrede Tusinde Kroner til dette Øjemed. Man var i Finansudvalget fra alle Partiers Side enig om, at der burde gøres noget i denne Henseende. Derimod var man ikke enig om, hvilken Vej man skulde gaa, og man fraraadede fra flere Sider, at Sagen ordnedes ved et Ændringsforslag paa Finansloven. Og det er ogsaa rigtigt, at en saa stor og vigtig Sag ikke bør ordnes ved et Ændringsforslag paa Finansloven, men helst ved en særlig Lov. Da Finansministeren greb ind i Debatten ved Finanslovforslagets tredje Behandling og sagde: Jeg er villig til at stille et Beløb paa indtil 1/4 Mill. Kr. til Raadighed til Sagens Gennemførelse, blev Ændringsforslaget den Gang taget tilbage, og Sagen er nu kommet frem ved dette Lovforslag.

Det glæder mig meget at høre den